

Schoondochter begon te gillen

Met een rood hoofd van woede stormt mijn collega het kantoor in. "Ik ga niet verder met deze uitvaart." Een kop koffie later is duidelijk wat hij heeft meegeemaakt. Een man van 61 is overleden. Hij is twee keer getrouwd en twee keer gescheiden. De vijf kinderen uit de twee huwelijken zaten met aanhang in de woonkamer. Dochters, zonen en een schoondochter. Mijn collega vertelt dat de bespreking uit de hand is gelopen: "Wat er precies gebeurde weet ik niet, maar de schoondochter begon te gillen. Ik kreeg een broodje naar mijn hoofd." Op kantoor besluiten ze dat ik de zaak moet overnemen. De oudste dochter is opdrachtgever. Ik bel haar op. "Laten we het houden op de emoties", zegt de vrouw ietwat beschaamd.

Een dag later maak ik kennis met het hele gezelschap. De woonkamer zit net als de asbakken vol. Met een uitgestreken gezicht krijg ik een hand van de schoonzus. Haar stem is suikerspinnen zoet. Gedurende het hele gesprek is er geen vuiltje aan de rokerige lucht. Een paar dagen later sluiten we samen de kist in het crematorium. "Wat gebeurt er met het bloemstuk?" vraagt de schoonzus. "Ik kan na afloop van de crematie uit het grote boeket vijf kleine boeketjes maken." "Graag, wat bent u toch lief."

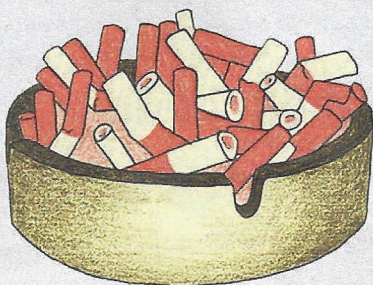
De aula vult zich. Muziek wordt afgewisseld met toespraken. Als laatste komt een vriend van vader naar voren. Al in de eerste woorden schiet de grote man vol. Hij doet de toespraak uit zijn hoofd. De aulabediende en ik kijken elkaar aan. We gaan dit niet redden binnen de afgesproken tijd. De toespraak is te intens om af te breken. Bij het bespreken gaf ik zoals altijd aan dat een plechtigheid drie kwartier duurt, bij overschrijding van de tijd brengt het crematorium extra kosten in rekening. Als de man klaar is, rond ik snel af. We hebben de aulatijd met een kwar-

tier overschreden. Ik verzoek iedereen vriendelijk naar de koffiekamer te gaan en maak vijf kleine boeketjes. Netjes maar adequaat werk ik door om de aula zo snel mogelijk leeg te krijgen.

"Sorry, maar we hebben de aulatijd met een kwartier overschreden", zeg ik tegen de opdrachtgeefster als de koffietafel ten einde loopt. "Daarvoor krijg je helaas een rekening." "Oké, het is niet anders." "Waarom moeten we extra betalen?" zegt de schoondochter even later. Haar zoete stem is veranderd in een harde toon. "Ik heb het uitgelegd aan jullie zus", zeg ik. "Met haar moet je niks bespreken, zij staat niet op haar strepen", zegt de broer. Ik krijg geen kans verdere uitleg te geven. "Dit is jouw schuld", gilt schoondochter tegen mij. "Jij had die man moeten laten stoppen." De broer voegt er aan toe: "Hou maar op met lullen tegen dit varken. Dit is een koud wijf. Ik hoop dat je zelf binnenkort een sterfgeval hebt. Ik hoop je nooit meer te zien, mits dood."

De opdrachtgeefster loopt op me af. "Ik hoop niet dat u denkt dat wij ook zo zijn." Trillend zak ik neer op een stoel. Het personeel komt met een kop extra sterke koffie. "Je had gezegd dat mijn bloemen daar lagen, maar ze liggen er niet." Schreeuwend komt de schoondochter terug. "Ik loop wel even met u mee." De aulabediende neemt haar aan de hand. "Gaat u ook mee naar buiten meneer", zegt hij tegen broer die ook weer opduikt. "Nee, ik ga bij dit varken zitten." Hij zet een stoel direct tegen de mijne aan. Ik ben de papieren in orde aan het maken. "Dat zo'n stom wijf als jij kan schrijven", zegt hij. Hij maakt met zijn mobiele telefoon foto's van mij. "Ik spaar dierenplaatjes."

"We gaan", roept de schoondochter. Mij schreeuwt ze toe: "Ik had je collega een mes naar zijn kop moeten gooien."

"Ik hoop dat je zelf binnenkort een sterfgeval hebt"